Cuprins

Partea întîi. *Directorul* 7
Partea a doua. *Misiunea* 121
Partea a treia. *Călătoria* 205

— E bine totuși că ați venit în noaptea asta, mâine n-o mai găseați aici în Ierusalim, ar fi dus-o la Institutul de Patologie din Abu-Kabir[1], pentru că numai ei știu cum să se ocupe de asemenea cazuri. Dar doctorii și surorile de la terapie intensivă au reușit până acum s-o rețină aici, pentru că au sperat totuși că cineva, o rudă sau un cunoscut, sau măcar cineva de la lucru, va afla și va vedea cum s-au ocupat de ea, cum au îngrijit-o, cum au luptat pentru viața ei și din ce cauză au dat greș, până la urmă. Pentru că, în fond, noi nu suntem un spital mare și suntem departe de centrul orașului, iar cei cu răni grave sau chiar mai puțin grave sunt transportați direct la spitalele mari, centrale, poate că poliția și serviciile de salvare nu cred că suntem destul de bine organizați pentru urgențe. Asta nu ne place. Ne simțim jigniți în mândria noastră profesională. Uite, pe ea au trimis-o direct aici, poate pentru că la început n-a părut un caz grav, deși a sosit în stare de inconștiență, dar fără răni serioase. Câteva găuri mici în palme și tălpi și o zgârietură mică la cap, care nu păreau deloc periculoase, până când s-a dovedit că a pătruns acolo, poate încă în piața de legume, un microb care i-a infectat creierul.

— Creierul? se miră directorul. Și el se poate infecta?

— Sigur, cum să nu? În decurs de două zile nu s-a mai putut face nimic. Și tocmai pentru că nu se știa cine e și pentru că era atât de tăcută, a mișcat adânc sufletele tuturor celor care o îngrijeau. Toți, doctori și asistente, cu toții au luptat pentru viața ei. Au vrut atât de mult să se trezească, măcar pentru o clipă, ca să afle cel puțin cine e. Din cauza asta, după deces ne-au

1. Cartier periferic între Tel Aviv și Jaffa (n. t.).

rugat să o mai ţinem puţin şi să nu ne grăbim s-o trimitem la Abu-Kabir, poate totuşi va veni cineva şi va auzi câte eforturi s-au depus pentru viaţa ei... ca să nu se uite totul... Vai, ce bine, domnule, că nu aţi aşteptat până dimineaţa. Cu toate că nu sunteţi nici rudă, nici prieten apropiat, ci doar un funcţionar de la personal, ne veţi da totuşi o primă informaţie care să ne permită s-o identificăm. Hai să intrăm în birou şi să completăm câteva date personale în formularul de asigurări sociale, că şi ei se miră cum de nimeni pe lumea asta nu i-a observat încă dispariţia.

Scoate o legătură de chei şi descuie prima uşă, cea care fusese încuiată. Directorul nu ştie dacă să-i pomenească ceva de uşa din spate, cea care rămăsese deschisă, dar decide să tacă. „Hai să vedem mai întâi ce hram poartă beretistul ăsta", gândeşte şi intră amândoi într-o cameră mică în centrul căreia se află o targă goală şi pe ea două mănuşi albe care dovedesc că aici nu e un simplu birou. Iar laborantul, eficient şi plin de bunăvoinţă, îl invită pe funcţionar să ia loc pe un scaun de lângă targă şi scoate dintr-un dulap de metal o sacoşă de piaţă albastră.

De ea e ataşat un plic mare, în care totul e deja pregătit, raportul medical şi certificatul de deces, din care lipseşte numai numele. Continuă să caute şi găseşte baza problemei, fluturaşul de salariu rupt şi pătat de sânge. Se cunoaşte că bărbatul rotunjor nu cotrobăie acolo pentru prima oară. Pentru că nu se mulţumeşte cu ce a găsit, ci răstoarnă plicul şi îl scutură până când cad afară două chei aurii pe un inel de metal şi de-abia atunci spune:

— Asta-i tot ce avea la ea, în afară de câteva legume putrezite, pe care am fost nevoiţi să le aruncăm pentru că nu le mai suportam mirosul. Hai să terminăm, să completăm datele pe care

le-ați adus, să scriem declarația, cu o scurtă detaliere a felului în care v-ați cunoscut. Sper, zâmbește el cu tact, că nu sunteți prea sensibil și că puteți face față unei identificări rapide. Pentru că dacă vă e teamă de ce o să vedeți, pot să vă liniștesc de la început. Aveți noroc. De data aceasta e un cadavru întreg. Și arată, credeți-mă, ca un înger dumnezeiesc care doarme.

Directorul se înroșește la față, la auzul tonului de intimitate și îl privește pe bărbat cu ostilitate, dar acesta pare mulțumit de comparație. N-are nici o îndoială, el e „sursa internă", acesta e „amicul", marele admirator al presei. Din cauza lui și numai din cauza lui se află el aici în ziua aceasta, după program. Pe un ton rece, neprietenos, dar stăpânit, pune lucrurile la punct. Nu, nu e sensibil și n-are nici o problemă să arunce o privire, nici dacă e rănită sau indiferent în ce stare, dar asta numai cu condiția ca identificarea să fie absolut necesară. El a venit aici doar ca să informeze asupra numelui, adresei și a numărului ei de identitate, după ce cineva de aici a luat legătura cu un jurnalist dubios și nu cu el, cum ar fi fost firesc în calitatea sa de director al departamentului de resurse umane al întreprinderii. Asta-i tot. De fapt, spre surprinderea sa, a aflat azi că el, personal, a primit femeia la lucru, ba chiar CV-ul ei e scris de mâna lui, dar asta nu denotă nimic referitor la posibilitate sa de a o identifica. La ei lucrează, în trei schimburi, două sute șaptezeci și opt de muncitori și dacă vom adăuga funcționarii administrativi, inclusiv patronul, vom ajunge la peste trei sute. Deci? Crede oare că l-ar putea identifica pe oricare din ei în caz de deces?

Descheie un nasture de la paltonul său gros de iarnă și extrage dosarul subțirel al anchetei, pe care îl pune pe targa goală.

— Uite, aici e notat tot ce știm despre ea. N-am intenția s-o identific, chiar dacă în ochii dumitale arată ca un înger care doarme. Iar dacă dumneata ești atât de versat în treburile astea, ba chiar îți permiți să o privești, de ce n-ai efectua singur identificarea? Uite, ai aici și o fotografie care te poate ajuta.

Surprins și zăpăcit, laborantul apucă foaia și se cufundă în studierea ei.

— Fotografie mică și neclară, murmură cu o nemulțumire ciudată, dar da, aproape sigur e ea. Ce nume e aici? Iulia... da, desigur, foarte plauzibil. Și noi ne-am imaginat ceva străin. Dar să aibă oare patruzeci și opt de ani? Ești sigur? Am crezut cu toții că e mult mai tânără. Dar e ea, într-adevăr. Până și în fotografie se observă arcuirea aceea a ochilor, ceva asiatic. Caucazian? Tătar? Unde s-a născut? În ce loc? Crede-mă, doctorii și surorile de la terapie intensivă erau fermecați de ea, chiar dacă era inconștientă. Ea e. Fără îndoială. Atunci de ce te încăpățânezi, domnule? Pentru ce tot formalismul ăsta? Cine o să verifice semnătura? Ascultă, hai să mergem împreună, vin cu dumneata. Aruncăm o privire scurtă și terminăm povestea. Cred că până și ea își dorește să plece de-acum de aici. Dacă semnezi, încă mâine-dimineață statul va ști deja de cine aparține, pentru a putea fi pregătită de înmormântare. Aici la noi sau peste hotare.

— Semnează dumneata.

— N-am voie. Semnătura cuiva din interior, salariat al spitalului care nu l-a cunoscut dinainte pe decedat, numai pe baza unei fotografii, nu e valabilă. Nu-mi va aduce decât necazuri. De fapt, n-am voie nici s-o privesc. Dar dumneata, de ce nu? Totuși a fost salariata voastră și chiar te-ai grăbit să vii încoace, și încă într-o asemenea noapte, de ce te ferești? Pentru că dacă nu semnezi, va

trebui să găsim mâine la voi pe cineva care a lucrat cu ea. Iar omul va fi deja nevoit să alerge după ea la Tel Aviv, ceea ce înseamnă alte tergiversări birocratice... și poate presa iar...

— Presa? se aprinde directorul, aaa, deci asta e.

— Și de ce nu? zâmbește viclean laborantul, morții mai provoacă deocamdată interes și curiozitate. Iar în cazul de față ziaristul acela a atacat deja... altfel cum ai fi știut să ajungi aici?

De data asta, laborantul a mers prea departe. Directorul ia foc.

— Atunci recunoaște cel puțin că ești un soi de delator, care transmite afară detalii personale despre decedați... și nu-mi spune că e legal.

— Când nu există altă soluție totul devine legal, își păstrează laborantul calmul. Pentru a găsi un capăt de fir în tot anonimatul ăsta, a fost nevoie de un pic de reclamă. Dar îți jur, în ce privește articolul în sine, în stilul său, în ton, chiar n-avem nici un amestec. A fost decizia lui. Cum l-ai numit? Viperă? I-ai spus-o deja în față?

— Nu l-am făcut viperă, încremenește directorul, ce-ți veni?

— Atunci poate secretara de redacție, oricum i-a transmis deja aprecierea. Nu-i nimic, să nu-ți pară rău. „Viperă" e un calificativ prea amabil. Din câte îl cunosc, cred că a luat-o drept un compliment. Nimic nu se lipește de el. Viperă... aaa... ei... nu e rău. Dar o viperă folositoare, nu proastă și nu leneșă.

— La naiba, a reușit deja să vorbească cu tine?

— Imediat după convorbirea voastră. Acum o oră... o oră jumate... de-asta nici n-am plecat acasă, am presupus că vei veni la noapte.

— M-ai așteptat deci?

— Te miră? Și noi vrem s-o scutim deja de prezența noastră. Crezi că dacă suntem obișnuiți

cu morții nu ne doare inima să vedem cadavrul unei asemenea femei zăcând aici fără să-l ceară nimeni? Deci, domnule? Ne semnezi identificarea? Avem un formular special.

Dar flecăreala sinceră a informatorului nu face decât să întărească refuzul directorului. Asta-i lipsește – încă un reportaj în săptămânalul local care să spună că a venit să identifice o persoană pe care a văzut-o o singură dată în viață, pentru un timp foarte scurt.

Nu, explică, morții în sine nu-l sperie. Uite, din cauza ușii lăsate vraiște, s-a trezit cu numai câteva minute în urmă în sala din spatele acestui perete. Și cu toate că a rămas foarte surprins de ce a văzut acolo, și-a păstrat sângele rece, ba e chiar dispus să se întoarcă, să privească și să primească o explicație. Dar să semneze o declarație de identificare oficială? Nu. Cu ce drept?

Simte dezamăgirea celuilalt și se miră de propriul refuz. Ce-i pasă? Doar problema e lămurită din toate direcțiile. Pe cine vrea de fapt să pedepsească? Pe șeful turei de noapte? Pe ziarist? Sau poate și pe delatorul acesta, care l-a băgat în încurcătură? Ce dacă privește câteva clipe chipul femeii? Să-i fie frică oare de farmecul femeii, că l-ar putea vrăji și pe el? Ce e nebunia asta? Ca și cum ar fi posibil să te îndrăgostești de un mort...

Pipăie perechea de chei aurii așezate lângă formularele fără nume și întreabă cu precauție dacă e sigur că ele aparțin salariatei sale. Laborantul ridică din umeri. În haosul creat de asemenea atentat, nimic nu e sigur. Dar cheile au fost găsite în sacoșa ei, lângă celebrul fluturaș de salariu. Atunci de ce să nu fie ale ei? Toate celelalte victime ale atentatului au fost deja identificate și, pe cât se pare, nimănui nu i-au lipsit cheile...